

Vic zit voor het raam en wacht op Muis. Dat doet hij erg vaak.

– Muis komt niet meer, zegt Floor, zijn oudere zus.

Dat weet Vic ook best wel, maar hij wil het niet weten. Hij denkt terug aan vorig jaar.

Zijn grijze kat lag stil op straat. Vic trok aan haar kapotte staart en schreeuwde dat ze moest opstaan.

Maar Muis bleef stil en hij moest heel erg huilen.

– Muis is gestorven, zei mama toen en ze streelde over zijn hoofd, maar hij duwde haar weg.

Mama maakte achter in de tuin een grafje met een kruis, maar Vic wou het niet zien.

Vic heeft dode Muis weggeduwd naar het verste holletje in zijn hoofd. Samen met de tranen. Hij heeft de deur van zijn hoofd op slot gedaan.

Hij staart weer uit het raam. Muis is niet dood. Als hij maar lang genoeg wacht, komt zijn kat vast terug.

Anne, de buurvrouw die sinds enkele maanden naast hen woont, komt binnen.

– Dag Vic, zegt ze, wat doe je daar?

– Hij wacht op Muis, zegt Floor.

Anne kijkt hem vragend aan.

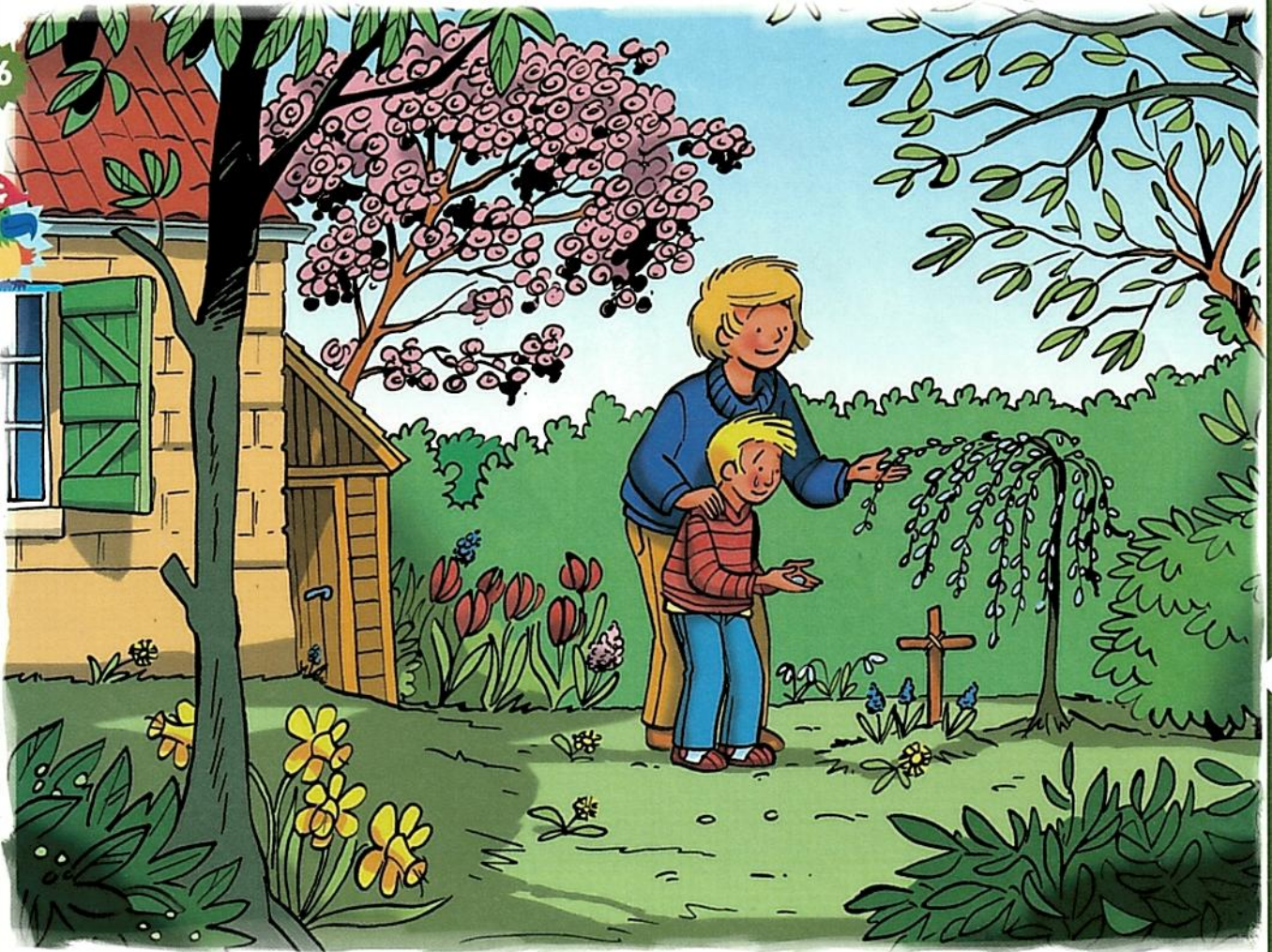
– Mijn katje, zegt Vic. Hij is grijs en zacht, Muis is mijn katje.

– Was, zegt Floor, ze wás zijn katje, ze is nu dood.

Ze kijkt hem aan.

– Dood, zegt ze nog eens.

Vic voelt een vuist, een vuist van woorden. Zijn gezicht gloeit, het doet pijn. Liever nog kreeg hij een echte klap, dan zou hij terugslaan. Nu staat hij stil. Zo stil als Muis. Anne staat ook stil, ze streelt over Vics hoofd.

– Waar is Muis nu? vraagt ze zacht.

– In de tuin, zegt Floor. Er staat een kruis.

– Kom, zegt Anne.

Ze neemt Vic mee de tuin in. Hij aarzelt, maar volgt Anne op een afstand. Anne vindt het grafje en loopt ernaartoe. Vic blijft staan en draait zijn hoofd weg. Hij voelt de tranen prikken achter het deurtje in zijn hoofd. Maar ze mogen er niet uit. Hij knippert met zijn ogen.

Anne komt bij hem staan.

– Wil je niet kijken? vraagt ze.

– Nee, zegt Vic, ik ga naar binnen, Muis is hier niet.

– Ben je daar zeker van? vraagt Anne.

Ze wijst naar een kleine boom achter het kruis. Het is een wilg. Anne gaat naar de wilg en plukt een vruchtje. Ze legt het voorzichtig in Vics handen, het is grijs en pluizig zacht.

– Dit is een katje, zegt Anne.

– Echt waar?

Vics ogen worden groot.

– Echt waar, zegt Anne. een wilgenkatje.

Vic kijkt naar de boom, een boom vol katjes. Grijs en zacht, een boom van Muis.

Vic huilt. Hij huilt de tranen uit zijn hoofd. Dan glimlacht hij stil. Hij glimlacht het deurtje open. Al zijn verdriet loopt zo naar buiten.

Vic zit voor het raam en wacht op Anne.

Anne heeft thuis een nest met pasgeboren katjes. Vic mag er eentje hebben.

Daar komt Anne, ze glimlacht en wenkt hem. Vic springt van de vensterbank en samen lopen ze naar Annes huis.

In de schuur ligt een nest met wriemelende katjes. Vic wijst vastberaden naar een wit katje met grijs.

– Die, zegt hij, die wil ik hebben.

– Hoe ga je hem noemen? vraagt Anne.

– Pluis, zegt Vic. Ik noem hem Pluis. Dat lijkt op Muis.